Ч. 69. Неділя 11 цьвітня (29 марта) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ческих таборів. — Положене на Угорщині. — Звільнене резервістів. — Турецко-болгарскі переговори. — Вітте і Столипин.

З Праги доносять, що виконний комітет ческого народно-суспільного сторонництва ухвалив візвати ческих послів до приспішення обрад над суспільними предложенями в парляменті, а ударемнення обструкциєю можливих обрад над язиковими предложенями бар. Бінерта. Виконний комітет народно-суспільного сторонництва уважає конечним звернути увагу соціял-демократичного сторонництва на небезпечність, яка грозить суспільним предложеням а взглядно представити бар. Бінертови небезпечність, яку спричинило би поновне відложене суспільних предложень. Порішено скликати збори всїх ческих послів до Праги і запротестувати против відмови ческому соймови компетенциї в язиковім питаню. Дальше має утворити ся сталий виділ ческих послів, котрий має заняти ся начеркненем і управильненем поступованя ческих послів в парляменті на найблизший час. Цікаво, чи ся нова проба ческих радикалів накиданя ческій опозициї поступованя буде мала більший успіх, як свого часу при обрадах над побором новобранців.

Політичне положене на Угорщині поправило ся і є надія на порозуміне. З достовірного жерела подають, що новий кабінет буде скріплений елементом з 1867 року таким способом, що три теки обіймуть члени законодатного сторонництва. Ґраф Андраші не війде до нового кабінету. Узгляднюючи становище независимого сторонництва, не возьме правительство під розвагу теперішного предложене Андрашого про виборчу реформу. В банковій справі дійшло до угоди, яка запевнить спокій на кілька літ. Що до войскового питаня то числять в Угорщині на уступки зі сторони віденьских міродатних чинників. Сими уступками у войсковій области надіють ся винагородити собі за уступки в прочих точках.

З Відня доносять, що міністерство війни на підставі приказу Цісаря зарядило безпроволочне увільнене від служби резервістів тих граничних корпусів, котрі на случай війни мали взяти в ній участь. Резервістів в Боснї і воєнної маринарки постановлено рівнож відослати до дому і дотичні прикази вже виготовлені. Однако то відсилане мусить потревати довший час, позаяк зелізниця може перевозити лиш один баталіон денно. На кождий случай заряд армії буде старати ся як найскорше перевести демобілізацию, з огляду на великі кошти удержане воєнного поготівля.

Після заявленя болгарского міністра торговлї Ленчева переговори між Туреччиною а Болгариєю довели до порозуміня майже у всїх точках, з вимком точки, дотикаючої части турецких жадань, що відносять ся до магомеданьского фонду релїґійного т. зв. „вакуф“. Зміни між протоколом росийско-турецко-болгарским, списаним свого часу в Петербурзї, а теперішним не суть великі і як з турецкої сторони признають, Болгария виявила велику уступчивість. Що до т. зв. „вакуф“ то й тут в головній річи прийшло до порозуміня. Ріжниця єсть лиш що до части магомеданьского релїґійного фонду, яку Болгария уважає приватною власностию і каже, що не можна в тій справі вести переговорів, лише треба віддати єї на рішене судів.

Між колишним росийским премієром ґр. Вітте і Столипином веде ся, як доносять до „Berliner Tageblatt-у“, підпольна борба, що недавно вибухла в мові ґр. Вітте, яку він виголосив в державній радї, т. є. в росийскій палатї панів, в обороні основних законів держави против Столипина і єго кабінету. Справа зача-

Коминок з червоної комнати.

З анґлїйского — К. Гофмана.

(Конець).

Пані Блендер була призвичаєна до таких вибухів і не привязувала до того найменшої ваги. З другої сторони бажала щиро, аби дійшло до помиреня між вітцем а сином, знаючи, що отець мимо мнимої неприступности в глубині серця дуже жалїв над тим непорозумінєм. В додатку отець не міг дати ради інтересам, котрі розрастали ся з кождним днем. Лиш виключно молодий і енерґічний син міг єму помогти і заступити.

В дорозї до міста, куди вийшла за орудками, мусїла пані Блендер переходити поперед старий дім, в котрім колись мешкала з мужем і де також мешкала єї попередниця. Мимо того, що богато вже лїт минуло від того часу, поглянула в тамту сторону з якоюсь ніжностию. Нараз задержала ся зачудована. Старий дім стояв напів розвалений. Передний мур розібрано і перехожі могли заглядати до середини. Єї лице покрило ся румянцем, мала в тій хвили чувство, немов би хто безвзглядною рукою відкрив перед сьвітом найглубші тайни єї серця. Перед єї очима виринув ряд лїт, які провела в тім домі. Долїшний поверх був для неї тодї на ново устроєний. Комната єї попередницї на горішнім поверсї полишила ся ненарушима, всьо там остало так, як було за єї житя. І тепер послїдний раз побачила то всьо: стіни виліплені червоними тапетами, марморний коминок з старосьвітскими прикрасами. Посеред тих розвалин побачила вивіску з величезним написом: „Оставші ся цеглм, зелїзо, печі продають ся у Картера і с-ки 27, Іст, 47 улиця“.

Пані Блендер, немов би їй несподївана гадка прийшла до голови, усьміхнула ся і забувши о орудках, воліла чим скорше їхати візникови на 27 Іст 47 улицю.

III.

— Дуже а дуже перепрашаю ласкаву паню — заявив п. Картер, затираючи з вдоволенєм руки — як бачу, запанував тепер незвичайний попит на старі марморні комини. Нїколи ще в моїй практицї не лучило ся, аби кілька осіб рівночасно хотїло набути таке старе дрантє. Незвичайно менї прикро, що не можу вам служити, але ось та пані купила комин в тій самій хвили, коли пані сюди прийшла. Я гроші одержав, інтерес скінчений, не дасть ся відкликати. Але я постараю ся для пані о другий подібний комин.

— Другого я не потребую — відповіла коротко пані Блендер — відтак обертаючи ся до тої пані, котра перед хвилею купила коминок, сказала:

— Маю личні причини, для котрих хотїла би купити іменно той коминок. Коли вас дуже сердечно попрошу, то може рішите ся вибрати инший коминок на місце того...

Моллї Петнем — бо то она була тою незнакомою — почервонївши і з трудом глядаючи слів, сказала:

— Перепрашаю, незвичайно менї прикро, але... але... менї властиво також розходить ся о той коминок, також з личних причин.

Пані Блендер поглянула на молоду дївчину зачудована. Відтак ще раз попробовала намови:

— Бо, прошу пані, я перед тим мешкала в тім домі...

— Що-о? Вже проданий? Не плетїть дурниць! — дав ся чути мужеский бас в сусїдній комнатї. — І кому там потрібний такий старий, поганий комин? Для мене-ж звязані з ним спомини...

Голос говорячого нараз урвав ся. Пані Блендер мала саме поступити до дверий, коли почула знов той сам голос:

— А! Поважаний пан син. Щож то, коли вільно спитати, спровадило єго сюди?

— Не розумію, яким правом питаєте мене о то, отче — відповів другий голос, при котрого звуцї появив ся на лици Моллї темний румянець — впрочім то не тайна. Нинї рано переходив я попри наш старий дім. Ну і прийшов, аби купити коминок з комнати матери.

— Отже не купиш єго! Нехай чорти возьмуть!

— Як то? — дав ся чути знов молодий голос, сим разом в найбільшім обуреню.

— А так! Бо я сам хотїв єго купити. Нинї рано довідав ся я з часописи о твоїм повороті...

ла ся від того, що Столипин виготовив і предложив державній думі і раді проект орґанізациї морского штабу, а Вітте заповів єму, що виступить против всякої дискусиї над тим проєктом, бо він противить ся основним законам держави. Всї питаня в справі орґанізациї армії і маринарки належать після основних законів до прероґатив царя; законодатні тїла можуть рішати єдино буджетові справи армії і фльоти. Він сам, Вітте, розважив докладно ті квестиї при укладаню основних законів. Задля нелєких і непевних відносин, що панували в першій думі, уважав дуже небезпечною річию давати в руки послів які небудь права в орґанізацийних питанях армії. Столипин допустив ся отже грубого промаху против основних законів, коли за згодою царя передав обом палатам проект орґанізациї морского штабу. Тим способом дав послам в руку небезпечну зачіпку, бо дума може консеквентно заключати тепер, що до неї належать також питаня орґанізациї армії і маринарки, виступати з власними проектами в тих справах і при такій нагоді вдерти ся легко в права найвисшого вожда. Против тих формально зовсім оправданих закидів, міг Столипин сказати лише тілько, що теперішна дума не пустить ся зовсім певно на таку інтерпретацию основних законів.

Ґр. Вітте повторив отже свої закиди з трибуни державної ради, а правительственні круги зрозуміли їх так, що Вітте хоче використати захитане становище Столипина, аби звернути на себе увагу царя, що ось то він сторожить царских прероґатив. В дійстности вийшло зовсім инакше: двірскі круги мають бути обурені мовою Віттого. На проект Столипина дав цар свій дозвіл і тепер, очевидно, не може бути вдоволений, коли прилюдно говорить ся, що Столипин намовив єго до кроку против основних законів. Таким чином і без того нелюблений Вітте попав на царскім дворі в повну неласку.

Новинки.

Львів, дня 10-го цьвітня 1909

— **Всїм нашим Вп. Читателям** і прихильникам складаємо отсим при надходячім сьвятї Сьвітлого Воскресения Христового желання веселих сьвят і кличемо до них радістним: Христос воскрес!

— **Іменованя і перенесеня.** Дирекция почт і телеґрафів іменувала почтмайстрами II кл. 2 степеня: офіцияла почтового Алекс. Мінчакевича в Потуторах, експедиента Юлія Педя в Гординици, ад'юнкта Зиґм. Біскупского в Олїєві і експедиента Ром. Пенкоша в Лешневі; перенесла почтмайстрів: Мавс. Нідера з Потутор до Микулинець, Ів. Шубера з Лешнева до Тирави волоскої і Львиг. Стжелецкого з Бознова до Кут.

— **В справі урльопованя резервістів** доносить Fremdenblatt, що хоч ясною і природною єсть річию, що зарядженя того треба сподївати ся в найблизшій будучности, то все таки невідповідним єсть викликувати того рода вістями позбавленими всякої автентичности оптимізму в кругах резервістів і їх родин. Одно лиш можна сказати, що управа войскова скоро лиш надійде хвиля, з певностию і з як найбільшою радостию подасть то до публичної відомости.

— **На дохід селяньскої бурси** в Тернополи устроює комітет управляючий фондациєю Констаатина кн. Острожского в Тернополи при співучасти о. Купчиньского, Тернопільского Бояна Міщаньского хору в недїлю дня 18 цьвітня 1909 о годинї 8 вечером в сали „Міщаньского Брацтва" в 300-літні роковини смерти Константина князя Острожского — великі вечерниці. В проґраму входать гра на цитрі о. Купчиньского, хор Тернопільского Бояна і хор міщаньский.

† **Померли:** Мирон Петрик, кандидат адвокатский упокоїв ся дня 7 с. м. в Комарнї в 29 р. житя. — О. Петро Савчиньский, парох в Могильняци теребовельского деканата упокоїв ся тамже дня 6 с. м. в 66 р. житя. — В містї Нюпорт в північній Америцї умерла вчера славна польска артистка Єлена Модржеєвска, уроджена в Бохнї в 1842 р.

— **Дрібні вісти.** У Львові основує ся товариство „Львівска Русь, братство Русинів міста Львова", котрого цїлию єсть згуртувати всїх Русинів міста Львова без ріжницї стану. Статут приняло намістництво вже до відома. — Межи стациями Богданівкою а Підволочисками отворено з днем 10. с. м. при кільометрі 526·6 пристанок „Росохозатець" для руху особового і пакункового. — Розправа карна против Ярослава Мончаловского о злочин шпіґуньства відбуде ся перед львівским трибуналом орікаючим д. 20. с. м. Розправа буде тайна.—Др. О. Левицкий згубив в дорозї з двірця до міста перстінь з шафіром вартости 100 корон. — Спільників Васїньского, Мечислава Ґоттвальда і Ізидора Кноблъоха арештовано за участь в крадежах на Буковинї, а на жаданє черновецкого суду мають они бути відставлені до Черновець. — Інспекторови полїциї в Сокали, Тржасцї, виточено дисциплїнарне слїдство і засуспендовано єго за випущене з арешту Константина Жилкова, російского дезертира, підозріного о убите Штофів.

Всячина

для науки і забави.

— **Памятки страстий Христових.** В котрім роцї житя замучили Ісуса Христа, о тім можна спорити, бо рік Рождества Христового не знає ся зовсїм докладно і длятого навіть наше численє лїт або християньска ера не єсть зовсїм докладна; але слїди і памятки страстий Христових остали ся ще доси.

Тайна вечера в Єрусалимі відбула ся дня 13. жидівского місяця нізана або 2. цьвітня 34 року після нашого численя, а дві дорогоцїнні памятки з неї знаходять ся в скарбници нашого цїсарского дому. Одна з них, про котру знаходить ся згадка вже в завіщаню цїсаря Оттона IV. з 1218 року, єсть то кусник обруса, котрим був накритий стіл, при котрім засїв був Ісус Христос зі своїми учениками, а друга то кусник з того ручника, котрим Ісус Христос по тайній вечері був оперізав ся і обтирав ним ноги ученикам. Оба ті кусники грубого полотна знаходять ся оправлені в срібній, позолочуваній монстрациї, котру зробив в 1518 р. нірнберґский золотар Іван Круґ.

Ідучи слїдами страстий Христових в Єрусалимі, можна ще нинї у східній сторонї міста в долинї потока Кедрон побачити город Гетсеманє, в котрім молив ся Спаситель в ночи перед своєю смертию. Город сей має яких 70 кроків вздовж і впоперек, а в нїм росте кілька дуже старих оливних дерев, котрі ще оглядали Спасителя. Із скал в тім городї виломлено в 1856 р. угольний камінь під вотивну церков у Відни (побудовану на памятку щасливого вирятованя цїсаря Франц Йосифа від замаху). До сего города привів був Юда Іскаріот службу єрусалимскої сьвятинї, узброєну в кованї палицї і відділ римских вояків, котрі помагали слугам архієреїв увязнити Ісуса. Юда опісля розкаяв ся і покинув в церкві тих 30 срібляків або „сеkелів" (жидівска срібна монета вартости около 3 корон) і повісив ся, а старшина церковна не хотїла тих гроший приймити до церковної скарбони, лиш купила за них кусень гончарского поля на кладовище для захожих і від того часу се поле названо „кріавим"; єго ще й тепер показують в Єрусалимі. Так само можна в Єрусалимі побачити то місце, де стояв дім, в котрім в пятницю дня 3. цьвітня 34 року досьвіта судили Ісуса перший раз єго фанатичні вороги, старший судия Анна і єго зять архієрей Каяфа.

На страстній дорозї єсть також зазначене місце, де була колишня палата короля Ірода а пізнїйше римского прокуратора Пілата Понтійского. Той Пілат одержав своє назвиско мабуть від наданої єму римским цїсарем почестної списи, званої по латини pilum, а що був давнїйше намістником в провінциї Понтус, то звано єго понтийским. Він в 37 р. по Хр. відобрав собі житє з жалю, що засудив Ісуса Христа. Тїло єго — так розповідають — кинене в ріку Тибер виплівало все на верх і длятого вивезено єго аж до Швайцариї і там вкинено до озера, званого й доси озером „Пілата". Але й тут не мав він спокою, бо від часу до часу серед страшної бурі у велику пятницю викидала єго вода так само. По тім Пілатї остали ся ще урядові звіти, звані „актами Пілата", в котрих він доносить цїсареви Тиберієви про засуд Ісуса Христа. З тих актів показує ся, що Пілат стояв ще більше по сто

— І ви хотїли купити комин, аби менї не дістав ся?!

— Я хотів єго купити, аби тобі подарувати, невдячнику. Що найгірше, повідають тут, що якась бабище випередила нас і купила нам з під носа коминок.

Панї Блендер в найбільшім заклопотаню почала перепрашати Моллї Петнем.

— Даруйте панї, але мій муж дуже прудкий...

— Отже то ваш муж? — спитала Моллї здивована і в тій хвили додала: Ох, панї Блендер! Чи ви чуєте? Они годять ся... цїлують ся...

З сусїдної комнати доходив дійстно відгомін поцїлуїв, відтак дав ся знов чути приказуючий голос:

— Нинї з'їш з нами обід! Твоя мачоха хотїла, аби я тебе запросив! — командував отець.

— З приємностию. Але зараз по обідї буду мусів покинути вас, бо нинї хотів би я зложити ще одну візиту. Але спробуймо тымчасом, може удасть ся нам відкупити коминок.

— Панї, що купила коминок, єсть тут в сусїднїй комнатї — заявив субєкт, що несподївано вихилив ся ізза шафи, за котру перед хвилею був сховав ся. Услужно отворив двері до другої комнати.

Пан Блендер скаменів з зачудованя. Моллї і Фультон Блендер забули на хвилю о цїлім сьвітї — лише панї Блендер задержала спокій. Обертаючи ся до мужа, заявила:

— Ось „бабище", що купила коминок.

Пан Блендер закусив уста і поглянув уважно на молоду пару. Нараз усьміх роз'яснив єго лице.

— Здаєть ся менї, що та панї має щось спільного з візитою, яку мій син хотів конче ще нинї зложити. Впрочім може то такий всхідний звичай, держати ручку дами пять мінут в своїх лабах, між тим як отець жде, аби бути їй представленим. Впрочім може попросиш ту паню, аби без всяких заходів зволила з нами з'їсти нинї обід?

По кількох хвилях пан Картер лишил ся сам в своїй комнатї.

— Здаєть ся менї — воркнув до себе — що попит на старі комини не такий дуже великий, як я гадав. Тут найочивиднїйше розходило ся лише о той один комин. До того він цїлком знищений, потрїскав від горяча. А як той молодий пан розпоряджав ся властностию тамтої панї. Дивна річ! В моїй практицї ще нїчого подібного не лучило ся.

роні Ісуса Христа, як то доносять нам евангелия.

Позаяк позовники після постанов талмуда не сьміли заходити до римского дому, бо були би через то стали „нечистими" і не могли би були сьвяткувати сьвята пасхи, яке того дня зачинало ся, то Пілат вийшов до них з палати на камінну площу під голим небом. Отже той камінний поміст, званий також Габбата, та й часть камінних сходів веліла сьв. Елена, жена цісаря Константина Хльора а матір Константина Великого, забрати до Риму і там уставити в „Каплици Сьвятая Сьвятих" (Capella Sancta Sanctorum)

Окрема каплиця в Єрусалимі показує дальше то місце в колишнім домі Пілата, де Христа убрали були в червону ризу і засадили єму терновий вінець на голову та де насьміхали ся з него і били его вояки. Дві колючки з того тернового вінця знаходять ся в скарбници церкви сьв. Вита в Празі, котрі з прочими реліквіями дарував капитулі тої церкви цісар Кароль IV. Терновий вінець, хрест і цьвяхи та инші предмети, походячі з розпятя, знайшла була сьв. Єлена в одній ямі в Єрусалимі, на котрої місци стоїть ще нині вівтар. Згадані дві колючки в церкві сьв. Вита переховують ся тепер разом з кусником сьвятого хреста і губки, котрою напоювано Ісуса Христа, та з цьвяхом, котрим Спаситель був прибитий до хреста, в середині золотого хреста, котрий цісар Кароль IV. велів був зробити для коронациї ческих королів і котрий при коронациї подавано королеви і королевій до поцілованя.

Ідучи страстною улицею в Єрусалимі, можна видіти, куди ішов Ісус около 8 год. рано з преториї (римского намістництва) на місце траченя. Ескорту вів центуріо (сотник) Ктезіфон, котрий яко відзнаку своєї шаржі мав винну лозу (vitis) і командував одним відділом (ordo) римского войска стоячого в Єрусалимі, котрий відповідав більше менше теперішному „цугови". Само розпяте виконував, здаєсь, відділ званий „контибернїюм", котрий складав ся в більшій части лиш з найманого войска а в котрім лиш шаржі були римскими горожанами.

В дорозі до місця траченя, коли похід минав дім сьв. Вероніки (з міста Панеас, званого пізнійше Цезарея Филипі, нині мале сільце в Палестині), перебила ся сьв. Вероніка через войскову ескорту, впала Спасителеви до ніг і подала єму полотенце, щоби обтер собі своє закроваване лице. А що то полотенце було в трое зложене, то зробили ся на нім три відбитки лиця Спасителя, з котрих одну „volto santo" (лице сьвяте) переховують в Римі в церкви сьв. Петра, одна остала ся в Єрусалимі а одна дістала ся аж до міста Хаен (Jaen на схід від Кордови).

На страстній дорозі в Єрусалимі єсть дальше зазначене місце, де вояки заставили селянина, Симона Киренейского, котрий ішов до міста і стрітив ся зі страстним походом, здоймити тяжкий хрест з Ісуса та нести его. Вояки, що уважали ся завоевателями краю, мали право до того, а самі не хотіли нести, бо то в їх очах було для них пониженем і ганьбою.

Коли прийшли на місце траченя, подали вояки Ісусови вина змішаного з жовчию. Позаяк в Римі був пізнїйше звичай, що засудженим на розпяте на хресті милосердні жінки або инші особи а навіть вояки давали напити ся вина змішаного з собом із ягід та коріня зілля, знаного й у нас під назвою „матриґуни" або „матрадуни" (мандраґора, подібного до німицї), котре ділало наркотично і зменшало муки, то був здогад, що Ісусови подано не вина з жовчею, лиш вина з матриґуною. Але Ісус лиш умочив уста в тім вині і о 9 год. перед полуднем притерпів муки з повною сьвідомостию. Перед самою смертию около полудня подали єму вояки губку умочену у воді з оцтом, напитку званім „поска", який звичайно носили з собою римскі вояки. Кусник тої губки знаходить ся, як вже сказано, в церкві сьв. Вита в Празі.

З хреста Спасителя, котрий в 327 році знайдено в Єрусалимі, привезла половину сьв. Єлена до Константинополя, де єї цісар Константин казав замурувати в стовпі, уставленім серед міста. Друга половина осталась в Єрусалимі і єї забрав перский король Хозру по здобутю міста. Цісар Гераклій відобрав єї в 628 р. Перзам назад і привіз до Константинополя. З тої другої половини найбільший кусник знаходить ся в Римі, другий найбільший по нім у віденьскій скарбници. Сей кусник, з котрого давнійше повідрізувано богато трісочок, знаходить ся в срібнім, позолочуванім реліквіяри зробленім в виді хреста, котрий давнійшими часами обношувано підчас великодних сьвят в процесиї довкола церкви сьв. Стефана.

Великий кусник хреста знаходить ся в монастири Цистерзиензів в Гайліґенкрайц а саму его оправу оцінюють на 40.000 кор.

У віденьскій скарбници знаходить ся списа сьв. Маврикія, котрої вістре прибите цьвяхом з хреста Христового. Цьвях той вбито мабуть ще за цісаря Оттона Великого, але він має відломаний кінчик. Той кінчик відломано мабуть за цісаря Кароля IV. (первістно звав ся він Венцель і був сином ческого короля Івана) і вправлено у великий золотий цьвях, котрий тепер знаходить ся в церкві сьв. Вита.

Таблиця, яку прибивано на хресті над головою повішеного, на котрій виписувано вину засудженого, була також прибита і на хресті Спасителя; она була зроблена з кедрового дерева і намащена розробленим ґіпсом, на котрім опісля по засхненю виписано вуглем „Ісус Назарянин, цар Юдейский". Слова ті були виписані латиньскими і грецкими буквами від правого до лівого боку а над ними була напись жидівска. З тої таблиці знаходить ся один кусник в церкві сьв. Хреста в Римі а на нім видко ще слова „Nazarenus" і початок слова, котре значило „цар".

Одіж Ісуса, котра складала ся з полотняної сорочки і верхної нешитої одежі „туніка" та плаща — сї обі з крашеної вовни припадали після тодішного звичаю тим, що виконували вирок. З тої одежі знаходить ся нешита туніка в соборній церкві в Трієрі, де єї від 1196 р. показують раз що 25 літ. (Подібна одіж знаходить ся також в місті Аржантей (Argenteuil) коло Парижа. Дальше показують в Єрусалимі каплицю на тім місци, де довгий час жив яко покутник римский леґіонер Льонґінус, котрому сотник Ктезіфон велів копієм (лянца) пробити бік Христовий, щоби переконати ся о его смерти. Копіє то Льонґіна знайшли були свого часу замкнені в Антіохії хрестоносці, котрі відтак в 1099 р. здобули Єрусалим.

Наконець в печері на 2 метри довгій а на 1 8 метр. широкій, де був викований гріб, в котрім зложено тїло Розпятого, означає мармуровий перстінь на споді гробу то місце, де воскресший Спаситель в неділю дня 5. цьвітня 34 року показав ся сьвятій Мариї Магдалині.

Телеґрами.

Відень 10 цьвітня. „Fremdenblatt" звертає увагу на то, що депутациї урядників і служби державної всіляких катеґорий послугують ся посередництвом послів, коли мають предложити свої бажания центральним урядам або иншим властям і каже, що в кругах правительственних проявив ся погляд, що то не годить ся з відношенєм службовим, коли персонал службовий уживає посередництва в цїли предкладаня своїх бажань начальникам, в котрих повинен видїти природних оборонців своїх оправданих інтересів, а до котрих має завсїгди вільний приступ. Персонал державний може завсїгди з повним довірєм числити на прихильне приняте бажань а якраз відклик до чужого посередництва може нарушити взаїмне довірє.

Відень 10 цьвітня. До N. fr. Presse доносять з Цетиня: Комісия зложена з австрийских і чорногорских офіцирів ствердила що двох вояків 58 полку піхоти арештовано на чорногорскій териториї у віддалї 600 метрів від границї. Обох на тім самім місци видано Австриї.

Париж 10 цьвітня. „Eclair" пише, що намірена будова великих панцирних кораблів „Dreadnought-ів" („неустрашимих") викликала в Анґлії велике заворушенє. Анґлійска адміраліция видить в могутній ескадрі, яку небавком Австро-Угорщина буде мати на Адрийскім мори, ніби крило німецкої фльоти. Зовсім фальшива політика Анґлії в справі східній і атаки анґлійскої праси на Австрию викликали в наслїдках лиш ще більше зближенє Австро-Угорщини до Німеччини.

Атени 10 цьвітня. На кораблі, пливучім із Смирни, прийшло до бійки між грецкими а вірменьскими офіцирами, підчас котрої убито 5 Вірмен.

Ню Йорк 10 цьвітня. З Port of Spain доносять, що корабель „Guadelupe", на котрім знаходив ся давний президент Венецуелї, Кастро, окружили лодки з узброєними вояками, щоби не дати єму вийти на беріг.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 9 цьвітня:

Ціна в коронах за	50 кільо у Львові.
Пшениця	12·40 до 12·70
Жито	9·30 до 9·60
Овес	8·50 до 8·80
Ячмінь пашний	7·80 до 8·10
Ячмінь броварний	8·20 до 9·—
Ріпак	—·— до —·—
Льнянка	—·— до —·—
Горох до вареня	8·50 до 11·50
Вика	9·— до 9·50
Бобик	8·20 до 8·50
Гречка	—·— до —·—
Кукурудза нова	—·— до —·—
Хміль за 56 кільо	—·— до —·—
Конюшина червона	70·— до 80·—
Конюшина біла	35·— до 55·—
Конюшина шведска	70·— до 85·—
Тимотка	28·— до 34·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).